

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **nezl. A. B.**, zastoupené zákonným zástupcem: Ch. B., právně zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, adresa pro doručování: Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2008, č. j. MV - 55672 - 3/OAM - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2009, č. j. 11 Ca 311/2008 - 43, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 6. 2009, č. j. 11 Ca 311/2008 - 48, o **návruhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti**,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá.**

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, který zrušil jeho rozhodnutí č. j. MV - 55672 - 3/OAM - 2008 ze dne 5. 8. 2008 ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a to pro vady řízení. Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

V rámci podané kasační stížnosti požádal stěžovatel soud o přiznání odkladného účinku napadeného rozsudku městského soudu ve smyslu ust. § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh stěžovatel odůvodnil tak, že „*s ohledem na nezákonnost, již spatřuje v rozsudku soudu, by účinky tohoto napadeného rozsudku mohly účastníky řízení vystavit do nejistého právního postavení.*“

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom použije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Dle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. přizná soud kasační stížnosti odkladný účinek tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud ponejprv poukazuje na to, že z výše uvedeného výčtu použitelných norem s. ř. s. vyplývá, že institut odkladného účinku je primárně spjat se žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Přiměřené použití

ustanovení § 74 odst. 2 až 4 s. ř. s. v případě kasační stížnosti bude tedy primárně přicházet v úvahu zásadně v případě kasační stížnosti podávané žalobcem, tj. adresátem veřejnoprávního aktu. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval např. ve svém usnesení č. j. 6 Ads 99/2006 - 33 ze dne 20. 9. 2006, správní orgán nadaný příslušnými pravomocemi na úseku jemu svěřené oblasti veřejné správy má sice způsobilost být jako správní orgán účastníkem soudního řízení správního (§ 33 odst. 2 s. ř. s.) a jako účastník soudního řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí krajského soudu, je oprávněn podat kasační stížnost (§ 102 s. ř. s.). Nicméně stále přitom platí, že podle ustanovení § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu veřejným subjektivním právům. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost, jako orgánu moci výkonné, jenž ze strany soudu podléhá kontrole zákonitosti svého počínání, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimize k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonitosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možnosti přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle ustanovení § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku pravomocného rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Nemůže být tedy prostředkem, jak zamýšlí stěžovatel, který by měl odvrátit účinky pravomocného rozhodnutí pouze a jenom z důvodu stěžovatelem namítané a hypoteticky možné věcné nesprávnosti rozhodnutí. Takto extenzivní užití institutu odkladného účinku, který by se opíral o jakési předběžné posouzení pravděpodobného úspěchu kasačních námitek, by z kasační stížnosti učinilo de facto řádný opravný prostředek. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nenahraditelné újmě.

Nenahraditelná újma je pak následkem zcela nereparabilním, ať už vyjádřitelným v penězích či jinak. Nejvyšší správní soud již v minulosti přisvědčil argumentům správních orgánů, že možnou konkurenci dvou protichůdných správních rozhodnutí v téže věci je možno jako takový nereparabilní následek chápat (srov. např. usnesení č. j. 6 Ads 56/2009 - 48 ze dne 30. 4. 2009). Tyto případy se však týkaly situací, kdy bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno pro nezákonnost a ten polemizoval s právními závěry krajského soudu. Tak tomu však v posuzovaném případě není. Spor se týká pouze otázky, zda stěžovatel ve správním řízení porušil procesní předpisy či nikoliv. Rozsudek městského soudu ve své podstatě nenastolil žádnou spornou právní otázku, jejíž hypoteticky nesprávné řešení by mohlo znamenat jakoukoliv

újmu, neboť soud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro procesní vady. Z této skutečnosti vyplývá pro stěžovatele jediný důsledek - rozhodnout znovu řádným procesním postupem. Ani po případném zrušení rozsudku městského soudu v řízení o kasační stížnosti a po případném „obživnutí“ původního rozhodnutí stěžovatele tak nelze bez dalšího předpokládat, že by došlo k jakékoliv konkurenci protichůdných rozhodnutí. Ostatně návrh stěžovatele ani tímto směrem explicitně nesměřuje.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. a § 107 s. ř. s. dány.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu